

Dankbaar aandenken aan

Mevrouw

Yvonne De Freyne

dochter van wijlen de heer en mevrouw
Alfred en Victorine De Freyne-Chavatte

geboren te Sint-Maria-Lierde

op 3 oktober 1919 en er

in familiekring godvruchtig overleden
op 26 februari 1996, na het Sacrament
der zieken te hebben ontvangen.

De families De Freyne en Chavatte danken u
voor uw blijken van deelneming en gebed.

De namis wordt opgedragen op zaterdag 30 maart
1996 om 19 uur in de parochiekerk Sint-Martinus
van Sint-Martens-Lierde.

Kleine treinen rijden langzaam bij de zachte bocht van Laerebeke waar Yvonne woont in het ouderlijk huis met haar broer en schoonzus. Ze heeft er een leven lang geleefd en gewerkt in vredige zoetigheid op een boerderij waar handen deden wat ze moesten doen: zich openen voor het werk, zich vouwen voor het gebed.

Er zijn zoveel andere levens van vrouwen denkbaar. Yvonne heeft nooit een man gekend. Andere vrouwen werden advocaten van het hoge woord of ontdekkingsreizigers. Yvonne leefde gebogen, tenger en zwak. Er zijn andere levens denkbaar. Vergelijk met de TGV met zijn topprestaties die iets te snel neerkijkt op het kleine treintje van Laerebeke. Yvonne is eenvoudig gebleven, kind aan huis, altijd thuis, zelden ver, bij uitzondering bij vrienden of naar de kerk zoals ze vroeger deed in haar gezonde jaren. Ze zag, kijkend over de spoorbaan heen, het kerkje van Sint-Martens-Lierde dichtbij huis. Het kerkje waarin ze nu biddend begraven wordt.

Van Yvonne kan je 'de kleinkunst van het leven' leren. Leven is wandelen over het veld, het graan groeten, de natuur beminnen, je huiswerk doen. Is regen en zon gadeslaan. Is zomer en winter doorstaan. Is omgaan met de seizoenen, met de buigzaamheid van het verdriet, met de God van de regenboog, met de mensen rondom jou.

Haar sterven was de allerlaatste parel van haar kleinkunst. In haar vertrouwde zetel bij het raam is zij weggevloeid als een soort motregen, mist bijna. Als sneeuw voor de zon. Tenger als zij was is zij zachtjes weggewandeld, opgeborgen in zichzelf. Niet kil of griezelig, maar bijna tastbaar als de wind. 'Zij is gestorven zoals zij heeft geleefd', zei de verpleegster die haar als een kind zag wegwandelen tot voorbij de bocht waar geen treinen komen. Waar alleen de lieve vrede woont.